neid ärra-aeti nende õige usso, ja tõssiste ellowiside pärrast.

Karel. Kül need aulikud Herrad teädsid hästi, mis kasso heaist kolidest saab?

Adam. Mis inimenne isse ei moista, ja mis tamma isse ei tunne mitte ommas süddames, sest ei joua ta mitte õigete räkida. Nemmad wõrsid siis ette, meje helde Keisri-Herrat palluda, et ta peaks ühhe sure Koli Tartolinnas seädma. Esmalt sepärrast, et meje maal paljo perre-issad on, kennel muist ep olle aega, muist mitte joudo kül, ommad pojad issi õppetada, ehk neid saksa-male õppetussele lähkitada. Teiseks sepärrast, et monned nored rahwas, kes meitest wõramaale reisiwad, head õppetussi kuulma, kurjast innimestest sawad ärra-ekssitatud, ehk ka issi kõwwerusse te peäle känawad, et, kui nemmad wannematte silma ja maenitsusse alt on ärra tulnud, prassimisse läbbi kallist aega ja rahha kullutewad, ühhe sannaga, et nemmad ellawad kui kaddunud poeg, kennest Ewangeliummis räkitakse. Kolmandeks sepärrast, et wõra-ma kolide sees nored rahwas ei woi mitte ni hõlpsaste omma pärris-ma kelemurre, wisid, õigussed, ja haigussed õppida tundma, mis ommetegi wägga tarwis on, kui nemmad tahtwad ammetid hästi ülles-piddada, kui neid kohto-moistjaks, arstiks, ja õppetajaks kutsutakse.

Karel. Nüüd tulleb mo mele; mittokord tännas meje Õppetaja sind, armas Jell! et sa olled temmale räkinud, missuggused õppetussed ep olnud mitte selged kül, kui temma omma ammeti hakkatusses, jutlust teggi, ehk rahwast loetas, ehk kui ta omma maja-piddamisse pärrast nou sinnoga piddas!

Adam. Tulleta mele lapsoken! mittokord tunnistas meje lahke Tohtri-Herra, et Ta ep olle ühtegi saksa-maal sest hirmsast Willihaigussest kuulnud, mis meje maal wägga wallusaste ligub, ja kennest ta mähkamatta paljo on terweks teinud.

Karel. Meje Moisa Herra, kui temma wõra-maalt tulli, kutsus ta sind ja meje Mabred korko, neist kuulma, missuggused õigus-